De vergeten symfonie (B2 · NT2 Dutch B2)

Tekst / Transcript

Toen Marleen de sleutel van het oude huis kreeg, wist ze nog niet dat ze binnen een week over een vergeten creatie zou lezen in elke krant van het land. Het huis had jaren leeggestaan en de gemeente had het inmiddels aangewezen als beschermd monument, omdat de gevel uit de achttiende eeuw bijna ongeschonden bewaard was gebleven. Marleen was gevraagd de zolder op te ruimen voordat de restauratie zou beginnen. Ze verwachtte stof, dode vliegen en misschien wat oude kranten. In plaats daarvan vond ze onder een kapotte stoel een houten kist met muziekpapier.

De bladen waren geel en aan de randen beschadigd, maar de noten waren nog goed leesbaar. Marleen speelde zelf viool en begreep meteen dat dit geen oefening van een leerling was. De harmonieën waren gewaagd, de ritmes ongewoon, en op de eerste pagina stond een naam die niemand kende. Ze fotografeerde alles en stuurde de beelden naar een vriend aan het conservatorium. Zijn antwoord kwam nog dezelfde avond: dit moest onderzocht worden.

In de weken daarna werd het huis het middelpunt van een klein wonder. Muziekwetenschappers kwamen kijken, journalisten belden, en een dirigent uit Rotterdam sprak in een interview zelfs van een vergeten genie wiens werk ten onrechte was verdwenen. Marleen vond dat woord veel te groot. Volgens haar had de vrouw die deze muziek schreef simpelweg pech gehad met haar tijd en haar geslacht. Uit de brieven die ook in de kist lagen bleek dat ze haar composities nooit onder eigen naam had mogen publiceren. Toch had niets haar creativiteit kunnen stoppen; ze bleef schrijven, jaar na jaar, in het geheim.

Het stadsbestuur besloot de partituren voorlopig achter glas te leggen in de bibliotheek. Elk tentoongestelde kreeg een kaartje met een korte uitleg erbij, zodat bezoekers de geschiedenis konden volgen. Marleen mocht de openingsavond inleiden. Ze vertelde over de kist, over het stof en over het moment waarop ze de eerste maten had gespeeld. Daarna klonk het orkest. De schepping van de componist, meer dan tweehonderd jaar oud, vulde plotseling een zaal vol levende mensen.

Na het applaus bleef een oudere man staan wachten tot de zaal leeg was. Hij zei dat hij vroeger in dat huis had gewoond en dat zijn moeder altijd had beweerd dat er muziek in de muren zat. Marleen lachte, maar ze dacht er later nog vaak aan. Voor haar was de partituur inmiddels meer dan papier: het was een schepping die iemand tegen alle regels in had volbracht, en tegelijk een kunstwerk dat je niet kunt kopen of verkopen. Toen de restauratie eindelijk klaar was, hing er in de hal een kleine plaquette met de naam van de vrouw. Niemand hoefde nog uit te leggen wie ze was.

Try our 6-step method for free and make these words stick.

Listen to this episode online: https://course.interactivelessons.nl/local/podcast/episode.php?id=28597

Start this course for free: https://course.interactivelessons.nl/mod/quiz/view.php?id=1980